

Judikatūras krājums

TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA VIETNIEKA RĪKOJUMS

2018. gada 12. jūnijā *

Apelācija – Pagaidu noregulējums – Konkurence – Eiropas elektrokabeļu tirgus – Komisijas lēmums, ar kuru konstatēts LESD 101. panta pārkāpums – Publicēšana – Lūguma par konfidencialitātes ievērošanu attiecībā uz konkrētu informāciju, kas norādīta lēmumā, daļējs noraidījums – Piemērošanas apturēšana – Saistība starp *fumus boni juris* un steidzamību

Lieta C-65/18 P(R)

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 57. panta otrajai daļai, kas iesniegta 2018. gada 31. janvārī,

Nexans France SAS, Kurbevuā [*Courbevoie*] (Francija),

Nexans SA, Kurbevuā,

ko pārstāv *M. Powell* un *A. Rogers*, *solicitors*, kā arī *G. Forwood*, *avocate*,

apelācijas sūdzības iesniedzēji,

otra lietas dalībiece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *I. Zaloguin*, *G. Meessen* un *H. van Vliet*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA VIETNIEKS

uzklausījis ģenerālvokātu *M. Vatelē* [*M. Wathelet*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1. Apelācijas sūdzībā *Nexans France SAS* un *Nexans SA* lūdz atcelt Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2017. gada 23. novembra rīkojumu *Nexans France* un *Nexans/Komisija* (T-423/17 R, nav publicēts, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais rīkojums”, EU:T:2017:835), ar kuru tas ir noraidījis viņu pieteikumu, pirmkārt, apturēt Komisijas Lēmuma C(2017) 3051 *final* (2017. gada 2. maijs) par lūgumu piemērot konfidencialitāti (Lieta COMP/AT.39610 – Elektrokabeļi; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) piemērošanu, jo šī prasība tika noraidīta attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 7. un 8. punktā minētiem elementiem, kuri izriet no [dokumentu] izņemšanas, kas veikta pie apelācijas sūdzības iesniedzējiem un vēl viena cita komersanta (turpmāk tekstā – “strīdīgā informācija”), un, otrkārt, piespriest Eiropas

* Tiesvedības valoda – angļu.

Komisijai atturēties no tās lēmuma C(2014) 2139 *final* (2014. gada 2. aprīlis) (Lieta COMP/AT.39610 – Elektrokabeļi; turpmāk tekstā – “lēmums par elektrokabeļiem”) redakcijas, kas ietver stridīgo informāciju, publicēšanas.

Tiesvedības priekšvēsture un tiesvedība Vispārējā tiesā

- 2 Pārsūdzētā rīkojuma 1.–16. punktā tiesvedības priekšvēsture un tiesvedība Vispārējā tiesā ir izklāstīta šādi:
 - “1 2009. gada 28. janvārī Eiropas Komisija veica pārbaudi uz vietas viena no prasītājiem *Nexans France* telpās Parīzē (Francija).
 - 2 Prasītāji *Nexans* un *Nexans France* uzskata, ka Komisijas inspektori nolēma “blokveidā” pārkopēt lielu daudzumu datņu no divu *Nexans France* darbinieku datoros atrodamā elektroniskā pasta un viena to darbinieka visu cieto disku, kā arī tos aizvest aizzīmogatā veidā uz saviem birojiem Briselē (Beļģija), lai vēlāk tos pārbaudītu.
 - 3 Prasītāji uzskata, ka Komisija 2009. gada 3. un 11. martā pārbaudīja dokumentu kopijas savās telpās Briselē, klātesot viņu advokātiem, bet nepiedaloties pārstāvim no valsts kompetentās konkurences iestādes. Tikai šajā posmā Komisijas inspektori sistemātiski pārbaudīja disku saturu, izvēloties tos dokumentus, kuri tika atzīti par vēra ņemamiem, un tos izdrukājot. Šo dokumentu kopijas tika nodotas prasītāju advokātiem un disku saturs pēc tam tika izdzēsts.
 - 4 Prasībā, kas celta 2009. gada 7. aprīlī, prasītāji apstrīdēja šo notikumu norisi. 2012. gada 14. novembra spriedumā *Nexans France* un *Nexans/Komisija* (T-135/09, EU:T:2012:596) Vispārējā tiesa tostarp noraidīja kā nepieņemamus pieteikumus par dokumentu izņemšanas atcelšanu. [..]
 - 5 Apelācijas sūdzībā par 2012. gada 14. novembra spriedumu *Nexans France* un *Nexans/Komisija* (T-135/09, EU:T:2012:596), kas iesniegta Tiesas kancelejā 2013. gada 24. janvārī, apelācijas sūdzības iesniedzēji neapstrīdēja noraidījumu kā nepieņemamu pirmajā instancē izvirzīto pamatu attiecībā uz iespējamo dokumentu izņemšanas prettiesiskumu. Katrā ziņā Tiesa ar 2014. gada 25. jūnija spriedumu *Nexans* un *Nexans France/Komisija* (C-37/13 P, EU:C:2014:2030) noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju apelācijas sūdzību.
 - 6 2014. gada 2. aprīlī Komisija pieņēma [lēmumu par elektrokabeļiem].
 - 7 Ar 2014. gada 8. maija vēstuli Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāts (ĢD) informēja prasītājus [apelācijas sūdzības iesniedzējus] par savu ieceri saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101. un 102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 30. pantu publicēt nekonfidenciālo lēmuma par elektrokabeļiem redakciju savā tīmekļa vietnē. Turklāt Konkurences ĢD uzaicināja prasītājus identificēt iespējamo konfidenciālo informāciju vai informāciju, kas ir uzskatāma par komercnoslēpumu, un sniegt pamatojumu to vērtējumam šajā ziņā.
 - 8 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 17. jūnijā, prasītāji cēla prasību par lēmuma par elektrokabeļiem atcelšanu, kas reģistrēta ar numuru T-449/14. Šīs prasības pirmā pamata ietvaros prasītāji tostarp norādīja, ka Komisija ir pārkāpusi savu kompetenci, prettiesiskā veidā izņemot visu informāciju un blokveidā bez iepriekšējas pārbaudes kopējot lielu daudzumu elektronisko datu, lai tos vēlāk pārbaudītu savā birojā Briselē.

- 9 Ar 2016. gada 3. maija vēstuli pēc vairākkārtējas sarakstes par pieteikumu par konfidencialitāti Konkurences ĢD informēja prasītājus par savu nodomu publicēt visu lēmumu par elektrokabeļiem, izņemot konkrētu informāciju, par kuru tā uzskatīja, ka tai jāpaliek konfidencialai.
- 10 Ar 2016. gada 18. maija vēstuli prasītāji vērsās pie uzklausišanas amatpersonas ar lūgumu par konfidencialitātes ievērošanu attiecībā uz konkrētu informāciju atbilstoši Eiropas Komisijas priekšsēdētāja Lēmuma 2011/695/ES (2011. gada 13. oktobris) par uzklausišanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem noteiktu konkurences lietu izskatīšanā (OV 2011, L 275, 29. lpp.) 8. pantam.
- 11 Šajā lūgumā prasītāji tostarp norādīja, ka elementi lēmumā par elektrokabeļiem, kuru rezultātā notika dokumentu izņemšana *Nexans France* un citu uzņēmēju telpās, būtu jāuzskata par konfidencialiem.
- 12 2017. gada 2. maijā uzklausišanas amatpersona Komisijas vārdā pieņēma [apstrīdēto lēmumu].
- 13 [Apstrīdētajā lēmumā] Komisija apmierināja pieteikumu par konfidencialitāti attiecībā uz konkrētu informāciju, kas ir uzskaitīta tā 1. pantā, un noraidīja prasītāju pieteikumu attiecībā uz [strīdīgo informāciju].
- 14 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējā tiesā iesniegts 2017. gada 11. jūlijā, prasītāji lūdza Vispārējai tiesai atcelt [apstrīdēto lēmumu], jo viņu lūgums ievērot konfidencialitāti ir ticis noraidīts.
- 15 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts šajā pat dienā, prasītāji saskaņā ar LESD 278. un 279. pantu iesniedza pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kurā tie Vispārējās tiesas priekšsēdētājam būtībā izvirzīja šādus prasījumus:
 - apturēt [apstrīdētā] lēmuma izpildi, jo lūgums par konfidencialitātes ievērošanu ir noraidīts;
 - izdot rīkojumu Komisijai atturēties no lēmuma par elektrokabeļiem tās redakcijas publicēšanas, kurā ir ietverta strīdīgā informācija, pirms “Eiropas Savienības Tiesa” ir nospriedusi par lietā T-449/14 celtās prasības pirmo pamatu;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 16 Pēc prasītāju lūguma Vispārējās tiesas priekšsēdētājs 2017. gada 12. jūlijā, iepriekš neuzklausot Komisiju, pieņēma rīkojumu saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 157. panta 2. punktu, kurā viņš uzdeva Komisijai apturēt [apstrīdētā lēmuma] izpildi līdz rīkojuma dienai, ar kuru tiek pabeigta pagaidu noregulējuma tiesvedība, un nublicēt lēmuma par elektrokabeļiem redakciju, kurā ir ietverta strīdīgā informācija, pirms Vispārējā tiesa ir spriedusi par prasītāju celtās prasības lietā T-449/14 pirmo pamatu.”

Pārsūdzētais rīkojums

- 3 Pārsūdzētā rīkojuma 18.–22. punktā atgādinājis Tiesas un Vispārējās tiesas judikatūru par nosacījumiem pagaidu pasākumu noteikšanai, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs šī rīkojuma 23. punktā uzskatīja, ka šajā lietā vispirms ir jāpārbauda, vai ir izpildīts nosacījums par steidzamību.

- 4 Šajā ziņā Vispārējās tiesas priekšsēdētājs minētā rīkojuma 24.–31. punktā atgādināja Tiesas un Vispārējās tiesas judikatūrā izstrādātos principus šajā jomā. Ņemot vērā šos principus, viņš aplūkoja to, kas norādīts apstrīdētā rīkojuma 32.–48. punktā:

- “32 Šajā lietā vispirms jānorāda, ka prasītāji, pamatojoties uz [Tiesas priekšsēdētāja vietnieka] 2013. gada 10. septembra lēmuma Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) 38. punktu, apgalvo, ka, ņemot vērā, ka iespējami konfidencialai informācijai tiek lūgta pagaidu aizsardzība, būtiska un neatgriezeniska kaitējuma esamībai ir noteikti jāizriet no pieņēmuma, saskaņā ar kuru iespējami konfidencialā informācija patiešām tāda bija.
- 33 Taču jākonstatē, ka lietas, kurā tika pieņemts [Tiesas priekšsēdētāja vietnieka] 2013. gada 10. septembra rīkojums Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), apstākļi, tāpat kā lietas, kurā tika pieņemts [Tiesas priekšsēdētāja vietnieka] 2016. gada 2. marta rīkojums *Evonik Degussa*/Komisija (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), apstākļi acīmredzami atšķiras no šīs lietas apstākļiem.
- 34 Kā izriet it īpaši no [Tiesas priekšsēdētāja vietnieka] 2013. gada 10. septembra rīkojuma Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) 18. un 38. punkta, savā prasībā atcelt tiesību aktu *Pilkington Group Ltd* apstrīdēja Komisijas novērtējumu, saskaņā ar kuru informācija, kuras izpaušana bija paredzēta Regulas (EK) Nr. 1/2003 30. panta 1. punktā, nebija komercnoslēpums, it īpaši LESD 339. panta izpratnē, kā arī minētās regulas 28. panta 1. punkta un 30. panta 2. punkta izpratnē. Tādējādi apsvērumi, kurus pagaidu noregulējuma tiesnesis ņēma vērā, lai secinātu, ka steidzamības nosacījums šajā gadījumā ir ticis izpildīts, balstījās uz minētā rīkojuma 47. punktā skaidri norādīto priekšnoteikumu, saskaņā ar kuru attiecīgā informācija šajā lietā bija komercnoslēpums.
- 35 Tāpat no [Tiesas priekšsēdētāja vietnieka] 2016. gada 2. marta rīkojuma *Evonik Degussa*/Komisija (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142) 84. punkta izriet, ka *Evonik Degussa GmbH* bija apstrīdējis novērtējumu, ka šī konkrētā informācija nav komercnoslēpums un ka uz to arī neattiecas dienesta noslēpums.
- 36 Turklāt lietas dalībnieki lietās, kurās tika izdoti [Tiesas priekšsēdētāja vietnieka] 2013. gada 10. septembra rīkojums Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) un 2016. gada 2. marta rīkojums *Evonik Degussa*/Komisija (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), bija apgalvojuši – kā izriet attiecīgi no minēto rīkojumu 47. un 83. punkta –, ka šīs konkrētās informācijas publicēšana var tiem kaitēt šīs informācijas rakstura dēļ.
- 37 Savukārt attiecībā uz šo lietu, pirmkārt, ir jānorāda, ka prasītāji neapgalvo, ka komercnoslēpums ietver strīdīgo informāciju.
- 38 Otrkārt, papildus apgalvojumam, ka strīdīgā informācija ir konfidenciala, pieteikumā par pagaidu noregulējumu ir ietverts maz īpašu elementu par tās informācijas raksturu un saturu, kuras dēļ prasītāji lūdz piemērot konfidencialitāti.
- 39 Treškārt, prasītāji nemēģina pierādīt, ka strīdīgā informācija ir iekšēja sensitīva komercinformācija, kuru varētu izmantot konkurenti, parastas konkurences ietvaros.
- 40 Ceturtkārt, tā kā prasītāji apgalvo, ka strīdīgā informācija “ietver pierādījumus par pārkāpumiem [un] detalizēti atklāj pārkāpumu, it īpaši klientu vārdus un šajā rīcībā iesaistītos projektus, kā arī skaitļus saistībā ar rēķinā norādītajām cenām un dalībnieku mērķiem, [...] kā arī cēloņsakarību starp šo kaitējumu un pārkāpumu”, tie norāda uz lēmuma par elektrokabeļiem 284. apsvērumu, 372. apsvēruma g) apakšpunktu un 436. apsvērumu kā uz “skaidru piemēru par to informācija veidu”, uz kādu atsaucas prasītāji.

- 41 Tomēr lēmuma par elektrokabeļiem 284. apsvērumā, 372. apsvēruma g) apakšpunktā un 436. apsvērumā nav pieminēti “klientu vārdi un attiecīgie projekti” un tostarp nav ietverti “skaitļi izrakstītajos rēķinos”.
- 42 Piektkārt, no judikatūras izriet, ka informācija, kas bija slepena vai konfidenciāla, bet kas ir piecus vai vairāk nekā piecus gadus veca, principā ir jāuzskata, ievērojot pagājušo laiku, par vēsturisku un par tādu, kas šī iemesla dēļ ir zaudējusi savu slepeno vai konfidenciālo raksturu, ja vien izņēmuma kārtā lietas dalībnieks, kurš atsaucas uz šādu raksturu, pierāda, ka, neraugoties uz šīs informācijas vecumu, tā joprojām ietver būtiskas ziņas par tā vai attiecīgo trešo personu komerciālo stāvokli. Šie apsvērumi, kuri izraisa atspēkojamu prezumpciju, ir piemērojami gan saistībā ar lūgumiem piemērot konfidencialitāti attiecībā uz personām, kas ir iestājušās lietā prasībās Savienības tiesās, gan saistībā ar lūgumiem piemērot konfidencialitāti, lai Komisija publicētu lēmumu, ar ko konstatē konkurences tiesību normu pārkāpumu (spriedums, 2017. gada 14. marts, *Evonik Degussa* /Komisija, C-162/15 P, EU:C:2017:205, 64. punkts).
- 43 Taču šajā gadījumā strīdīgā informācija tika iegūta 2009. gada pārbaudes laikā. Tomēr prasītāji necenšas pierādīt iemeslus, kādēļ strīdīgā informācija tās rakstura dēļ nav zaudējusi savu slepenību vai konfidencialitāti, lai gan ir pagājis laiks.
- 44 Sestkārt, prasītāji necenšas pierādīt strīdīgās informācijas konfidencialitāti saistībā ar šīs informācijas raksturu, bet izvirza argumentu, ka viņu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un nevainīguma prezumpcijas princips prasa, lai šī informācija netiek izpausta pirms tās iegūšanas tiesiskuma apstiprināšanas lietā T-449/14.
- 45 Septītkārt, jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru, pārbaudot informācijas komercnoslēpuma raksturu, parasti tiek veikta analīze trijos posmos, proti, pirmkārt, vai informācija ir zināma tikai ierobežotam skaitam cilvēku, otrkārt, vai tās izpaušana varētu radīt būtisku kaitējumu personai, kura to ir sniegusi, vai trešajām personām, un visbeidzot, treškārt, vai intereses, kuras, izpaužot šādu informāciju, var tikt aizskartas, objektīvi ir pelnījušas aizstāvību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 28. janvāris, *Evonik Degussa*/Komisija, T-341/12, EU:T:2015:51, 94. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 46 Tādējādi pārbaude par steidzamības nosacījumu zināmā mērā tiek veikta kopā ar pārbaudi par to, vai strīdīgā informācija ir jāuzskata par ietvertu dienesta noslēpuma jēdzienā, kurš pagaidu noregulējuma tiesvedībā ir veicams *fumus boni juris* pārbaudes ietvaros.
- 47 Šādos apstākļos vienīgais apgalvojums, turklāt nekādā veidā nepamatots, ka informācija, kuras izpaušana šeit tiek aplūkota, esot ietverama dienesta noslēpuma jēdzienā, bez riska graut steidzamības nosacījuma analīzi nevar būt pietiekams, lai pierādītu pieņēmumu, ka informācija tiešām ir dienesta noslēpums.
- 48 Tātad atšķirībā no lietām, kurās ir izdoti [Tiesas priekšsēdētāja vietnieka] 2013. gada 10. septembra rīkojums Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) un 2016. gada 2. marta rīkojums *Evonik Degussa*/Komisija (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), šajā lietā steidzamības nosacījuma pārbaudes sākums nevar būtu pieņēmums, ka strīdīgā informācija ir iekļaujama dienesta noslēpumā.”
- 5 Tādējādi pārsūdzētā rīkojuma 48.–81. punktā Tiesas priekšsēdētājs ir pārbaudījis, vai apelācijas sūdzības iesniedzēji ir varējuši pierādīt sava pieteikuma steidzamo raksturu, pamatojot pagaidu pasākumu piešķiršanu. Šajā nolūkā viņš pārbaudīja trīs iemeslus, kas ir pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēju kaitējumam, kura rašanos tie apgalvo apstrīdētā lēmuma izpildes neapturēšanas gadījumā, proti, kaitējums, kurš izriet no viņu reputācijas aizskāruma un no riska, ka pret viņiem tiks celta

prasība par zaudējumu atlīdzību, kas ir aplūkota šī rīkojuma 54.–67. punktā, kā arī no riska, ka tiks aizskartas viņu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, jo lēmuma par elektrokabeļiem iespējamā atcelšana atņems tam “pilnīgu iedarbību”, kas ir izskatīta šī rīkojuma 68.–81. punktā.

- 6 Izskatot šo trešo kaitējuma veidu, Tiesas priekšsēdētājs pārsūdzētā rīkojuma 69.–78. punktā analizēja apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, saskaņā ar kuru, lai ievērotu viņu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, ir jāizdod rīkojums par apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanu līdz brīdim, kad tiks pārbaudīts strīdīgās informācijas izņemšanas tiesiskums. Pēc tam pakārtoti viņš pārsūdzētā rīkojuma 79.–81. punktā ir uzskatījis šādi:

“79 Katrā ziņā ir jāatgādina, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka apgalvojumu, ka kaitējums pēc definīcijas ir būtisks un neatgriezenisks, ja tas attiecas uz pamattiesību jomu, nevar pieņemt, tāpēc ka nav pietiekami tikai abstrakti atsaukties uz pamattiesību pārkāpumu, lai pierādītu, ka tā radītais kaitējums noteikti ir būtisks un neatgriezenisks. No Lisabonas līguma izrietošā pastiprinātā pamattiesību aizsardzība neietekmē šo judikatūru, jo šis it īpaši šajā lietā aplūkojamās tiesības Savienības tiesībās tika aizsargātas arī pirms Līguma stāšanās spēkā (šajā nozīmē skat. [Tiesas priekšsēdētāja vietnieka] rīkojumu, 2013. gada 10. septembris, Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 40. punkts).

80 Protams, atsevišķu pamattiesību, piemēram, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 4. pantā noteiktais spīdzināšanas un necilvēcīgas vai pazemojošas izturēšanās vai sodu aizlieguma pārkāpums, neievēroto tiesību dabas dēļ pats par sevi var radīt būtisku un neatgriezenisku kaitējumu. Tomēr lietas dalībniekam, kas prasa noteikt pagaidu pasākumu, ir jāizklāsta un jāpierāda, ka viņa konkrētajā gadījumā ir iespējama šāda kaitējuma rašanās ([Tiesas priekšsēdētāja vietnieka] rīkojums, 2013. gada 10. septembris, Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 41. punkts).

81 Taču šajā lietā prasītāji nepierāda, ka tieši viņiem no apgalvotā tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpuma izrietošais kaitējums, kas radās to tā, ka tika aizskarta viņu reputācija un viņiem tika radīta riska situācija, ka pret viņiem tiks celta prasība par zaudējumu atlīdzību, kuru pārbaudot, tika panākti iepriekš 62.–67. punktā minētie secinājumi, ka prasītāji nav pierādījuši sevis apgalvotā ciestā kaitējuma būtisko raksturu.”

- 7 Pamatojoties uz šo pārbaudi, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju pieteikumu par pagaidu noregulējumu un atcēla savu 2017. gada 12. jūlija rīkojumu.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

- 8 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji lūdz Tiesu:
- atcelt pārsūdzēto rīkojumu;
 - apturēt apstrīdētā lēmuma piemērošanu attiecībā uz strīdīgo informāciju;
 - izdot rīkojumu Komisijai atturēties no lēmuma par elektrokabeļiem tās redakcijas publicēšanas, kurā ir ietverta strīdīgā informācija, kamēr Vispārējā tiesa vēl nav nospriedusi par lietā T-449/14 celtās prasības pirmo pamatu;
 - pakārtoti nodot lietu atkārtotai izskatīšanai Vispārējā tiesā un
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas instancē, kā arī pagaidu noregulējuma tiesvedībā Vispārējā tiesā.

- 9 Ar atsevišķu dokumentu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 31. janvārī, apelācijas sūdzības iesniedzēji iesniedza pieteikumu par pagaidu noregulējumu.
- 10 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 160. panta 7. punktam Tiesas priekšsēdētāja vietnieks ar 2018. gada 2. februāra rīkojumu *Nexans France* un *Nexans/Komisija* (C-65/18 P(R)-R, nav publicēts, EU:C:2018:62), neuzklausot pretējās puses apsvērumus, nolēma apturēt apstrīdētā lēmuma piemērošanu un izdot Komisijai rīkojumu npublicēt lēmuma par elektrokabeļiem nekonfidenciālo versiju, kurā ir ietverta apstrīdētā lēmuma 7. un 8. punktā norādītā strīdīgā informācija, līdz brīdim, kad tiek pieņemts rīkojums, kas ir visātrākais – pēc nolēmuma, ar kuru tiek izbeigta pagaidu noregulējuma tiesvedība, bet pirms nolēmuma par apelācijas sūdzību.
- 11 Atbildes rakstā, kas iesniegts Tiesas kancelejā 2018. gada 6. martā, Komisija lūdz:
- noraidīt apelācijas sūdzību;
 - pakārtoti nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai;
 - vēl pakārtotāk – noraidīt pieteikumu par pagaidu noregulējumu un
 - piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas tai radušies šajā lietā Vispārējā tiesā un Tiesā.

Par apelācijas sūdzību

- 12 Apelācijas sūdzība ir pamatota ar diviem pamatiem, pirmkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atsakoties ievērot pieņēmumu, ka strīdīgā informācija bija iekļauta dienesta noslēpumā, un, otrkārt, tā esot nepareizi novērtējusi apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesības efektīvi vērsties tiesā.

Par pirmo pamatu

- 13 Pirmā apelācijas sūdzības pamata pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 33.–37. punktā esot kļūdaini uzskatījusi, ka šī lieta atšķiras no tām lietām, kurās ir izdoti Tiesas priekšsēdētāja vietnieka 2013. gada 10. septembra rīkojums *Komisija/Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) un 2016. gada 2. marta rīkojums *Evonik Degussa/Komisija* (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142) un kurās pagaidu noregulējuma tiesnesis ir balstījis savu analīzi uz pieņēmumu par šajās lietās aplūkotās informācijas konfidencialitāti. Tāpat kā prasītāji minētajās lietās, arī apelācijas sūdzības iesniedzēji šajā lietā savā prasībā atcelt tiesību aktu apstrīdēja Komisijas novērtējumu, saskaņā ar kuru strīdīgā informācija neesot iekļaujama dienesta noslēpumā, un, lai gan šajā nolūkā tie neapgalvoja, ka šī informācija veidotu komercnoslēpumu, tie tomēr detalizēti norādīja, ka šai informācijai esot konfidenciāls raksturs un ka tādēļ tā ir jāiekļauj dienesta noslēpumā, un tas esot jādara atbilstoši Tiesas un Vispārējās tiesas judikatūrā izstrādātajiem kritērijiem. Turklāt, pretēji Vispārējās tiesas priekšsēdētāja nolemtajam pārsūdzētā rīkojuma 46. un 47. punktā, tam, ka šajā jautājumā tiek vēlreiz apskatīts *fumus boni juris* nosacījums, nevajadzētu liegt viņam ievērot šo pieņēmumu.
- 14 Lai lemtu par šo pamatu, jāatgādina, ka Tiesas Reglamenta 156. panta 4. punktā ir noteikts, ka pieteikumos par pagaidu noregulējumu ir jānorāda strīda priekšmets, apstākļi, kas nosaka steidzamību, kā arī faktiskie un tiesiskie pamati, kuri sākotnēji šķietami pamato prasītos pagaidu pasākumus. Tādējādi saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pagaidu noregulējuma tiesnesis var apturēt piemērošanu un noteikt citus pagaidu pasākumus, ja ir pierādīts, ka, ņemot vērā faktu un tiesību pamatus, to noteikšana sākotnēji šķiet pamatota (*fumus boni juris*) un tie ir jānosaka un jāīsteno steidzami, lai

- novērstu būtisku un neatgriezenisku kaitējumu tā lietas dalībnieka interesēm, kas tos prasa, pirms nolēmuma taisīšanas pamatlietā. Šie nosacījumi ir kumulatīvi, tādējādi pieteikums par pagaidu noregulējuma noteikšanu ir jānoraida, ja kāds no tiem nav izpildīts. Par pagaidu noregulējumu atbildīgais tiesnesis vajadzības gadījumā izsver arī pastāvošās intereses (it īpaši skat. Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumus, 2013. gada 10. septembris, Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 35. punkts, kā arī 2017. gada 4. oktobris, *Wall Street Systems UK/ECB*, C-576/17 P(R)-R, nav publicēts, EU:C:2017:735, 22. un 23. punkts).
- 15 Šajā ziņā pārsūdzētā rīkojuma 46. punktā Vispārējā tiesa būtībā ir pareizi uzskatījusi, ka, lai gan ir jāizvērtē, vai pagaidu pasākumu piešķiršana ir steidzama, lai novērstu apgalvoti konfidenciālas informācijas izpaušanu, šis novērtējums zināmā mērā tiek vēlreiz atkārtots, veicot pārbaudi par to, vai pastāv *fumus boni juris* saistībā ar šīs informācijas konfidenciālo raksturu, uz kuru atsaucas šos pasākumus lūgušie lietas dalībnieki.
- 16 Kā turklāt norāda paši apelācijas sūdzības iesniedzēji, Tiesas priekšsēdētāja vietnieka 2013. gada 10. septembra rīkojuma Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) 38. punktā, kurā *Pilkington* norādītais kaitējums bija radies no apgalvoti konfidenciālas informācijas publicēšanas, tika nopriests, ka, lai novērtētu būtiska un neatgriezeniska kaitējuma esamību, neskarot tā pārbaudi, kas saistīta ar nosacījumu par *fumus boni juris*, Vispārējās tiesas priekšsēdētājam obligāti jāpamatojas uz pieņēmumu, ka, iespējams, konfidenciāla informācija tāda tik tiešām ir saskaņā ar *Pilkington* apgalvoto šajā ziņā.
- 17 Tomēr Tiesas priekšsēdētāja vietnieks šajā pašā 38. punktā precizē, ka šāds pieņēmums tiek ņemts vērā, nekaitējot *fumus boni juris* pārbaudei, kura ir saistīta, bet vienlaikus arī atšķirīga no izvērtēšanas par būtiska un neatgriezeniska kaitējuma esamību.
- 18 Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2013. gada 11. marta rīkojuma *Pilkington Group*/Komisija (T-462/12 R, EU:T:2013:119), par ko bija iesniegta apelācijas sūdzība un tika izdots Tiesas priekšsēdētāja vietnieka 2013. gada 10. septembra rīkojums Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), 45. punktā Vispārējās tiesas priekšsēdētājs pats ir skaidri precizējis, ka šajā lietā būtiska un neatgriezeniska kaitējuma esamība ir konstatējama ar nosacījumu, ka ir jāpārbauda nosacījums par *fumus boni juris*. Tātad tikai pēc tam, kad šī pirmā minētā rīkojuma 67.–72. punktā tika pārbaudīts, vai nosacījums par *fumus boni juris* bija izpildīts – turklāt šī pārbaude apelācijā netika apstrīdēta –, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs varēja efektīvi ievērot pieņēmumu, ka aplūkotā informācija bija konfidenciāla, lai piešķirtu lūgtos pagaidu pasākumus.
- 19 Tāpat tas bija lietā, kurā ir izdots Tiesas priekšsēdētāja vietnieka 2016. gada 2. marta rīkojums *Evonik Degussa*/Komisija (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), kurā Tiesas priekšsēdētāja vietnieks bija saņēmis pieteikumu par pagaidu noregulējumu saistībā ar apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas spriedumu. Šajā lietā pagaidu noregulējuma tiesnesis, pirms šī rīkojuma 85. punktā nolemt, ka, lai izvērtētu steidzamību aplūkojamajā gadījumā, ir jāņem vērā pieņēmums, saskaņā ar kuru strīdīgo informāciju aptver dienesta noslēpums, viņš šī rīkojuma 84. punktā norādīja, ka savā apelācijas sūdzībā prasītāja ir ne vien apstrīdējusi Vispārējās tiesas vērtējumu, saskaņā ar kuru strīdīgā informācija nav uzskatāma par komercnoslēpumu un to neaptver arī dienesta noslēpums, bet arī to, ka šajā ziņā atbilstošajos apelācijas sūdzības pamatos izvirzīto argumentu *prima facie* izvērtējums neļauj secināt, ka šī informācija acīmredzami nav konfidenciāla.
- 20 Savukārt 2016. gada 14. janvāra rīkojumā *AGC Glass Europe* u.c./Komisija (C-517/15 P-R, EU:C:2016:21) Tiesas priekšsēdētāja vietnieks, saņēmis pieteikumu par pagaidu noregulējumu saistībā ar apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas 2015. gada 15. jūlija spriedumu *GC Glass Europe* u.c./Komisija (T-465/12, EU:T:2015:505), nevarēja ievērot šo pašu pieņēmumu, kas izriet no šī rīkojuma 33. punkta, ņemot vērā, ka tā pamatā esošajā lietā Vispārējā tiesa šī sprieduma 22.–54. punktā bija pārbaudījusi un noraidījusi prasītāju prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam izvirzīto sesto pamatu, kurā tās apstrīdēja uzklaušanās amatpersonas novērtējumu, saskaņā ar kuru

šajā lietā aplūkotā informācija neveido komercnoslēpumu, un ka prasītāju iesniegtā apelācijas sūdzība nebija vērsta pret šo minētā sprieduma daļu, tādēļ būtu jāuzskata, ka ir galīgi nolemts, ka šī informācija nav komercnoslēpums.

- 21 Līdz ar to tikai tad, kad, pirmkārt, pagaidu noregulējuma pieteikuma iesniedzējs apgalvo, ka informācija, kuras publicēšanu viņš uz laiku vēlas nepieļaut, veido komercnoslēpumu vai uz to turklāt attiecas dienesta noslēpums, un kad, otrkārt, šis apgalvojums atbilst nosacījumam par *fumus boni juris*, pagaidu noregulējuma tiesnesis principā var, pārbaudot nosacījumu saistībā ar steidzamību, ievērot pieņēmumu, saskaņā ar kuru šī informācija attiecīgi ir komercnoslēpums vai uz to attiecas dienesta noslēpums.
- 22 Tādējādi, pretēji tam, ko, šķiet, apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēji, nav pietiekami pagaidu pasākumu piešķiršanas nolūkā tikai apgalvot, ka izpaužamai informācijai ir konfidenciāls raksturs, ja šāds apgalvojums neatbilst nosacījumam par *fumus boni juris*. Taču šajā gadījumā no pārsūdzētā rīkojuma 37.–46. punkta izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumi, saskaņā ar kuriem strīdīgā informācija esot konfidenciāla, neizpilda nosacījumu par *fumus boni juris*.
- 23 Šajā ziņā jānorāda – kā to Vispārējās tiesas priekšsēdētājs atgādina pārsūdzētā rīkojuma 21. punktā –, pārbaudot visus šos nosacījumus, kuri attiecas uz akta piemērošanas apturēšanu un citiem pagaidu pasākumiem, kopumā, pagaidu noregulējuma tiesnesim ir plaša novērtējuma brīvība un, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus, viņš var brīvi noteikt veidu, kādā šie dažādie nosacījumi ir jāpārbauda, kā arī šādas pārbaudes kārtību, jo, lai izvērtētu vajadzību pieņemt pagaidu noregulējumu, nevienā Savienības tiesību normā viņam nav noteikta prasība ievērot iepriekš noteiktu analīzes sistēmu (rikojums, 2012. gada 19. jūlijs, *Akhras/Padome*, C-110/12 P(R), nav publicēts, EU:C:2012:507, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 24 Šajā lietā Vispārējās tiesas priekšsēdētājs pārsūdzētā rīkojuma 23. punktā ir norādījis, ka vispirms ir jāpārbauda, vai ir izpildīts nosacījums par steidzamību. Tomēr šīs pārbaudes ietvaros patiesībā pārsūdzētā rīkojuma 37.–46. punktā tiek analizēta apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumu pamatotība attiecībā uz to, vai strīdīgā informācija ir ietverama dienesta noslēpumā, no tā tiešā veidā neizdarot nekādus secinājumus par to, vai šie apgalvojumi atbilst vai neatbilst nosacījumam par *fumus boni juris*.
- 25 Lai gan ir nedaudz nesaskanīga analīzes struktūra, no pārsūdzētā rīkojuma tomēr diezgan pietiekami skaidri izriet, ka Vispārējās tiesas priekšsēdētājs ir uzskatījis, ka šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumi, ka šī informācija ir bijusi konfidenciāla, neatbilst nosacījumam par *fumus boni juris*.
- 26 Šajā ziņā, pirmkārt, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs pārsūdzētā rīkojuma 42. punktā it īpaši atgādina Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru informācija, kas bijusi slepena vai konfidenciāla, bet kas ir piecus vai vairāk nekā piecus gadus veca, principā, ievērojot pagājušo laiku, ir jāuzskata par vēsturisku un par tādu, kas šī iemesla dēļ ir zaudējusi savu slepeno vai konfidenciālo raksturu, ja vien izņēmuma kārtā lietas dalībnieks, kurš atsaucas uz šādu raksturu, nepierāda, ka, neraugoties uz šīs informācijas vecumu, tā joprojām ietver būtiskas ziņas par tā vai attiecīgo trešo personu komerciālo stāvokli. Šie apsvērumi, kuri izraisa atspēkojamu prezumpciju, ir piemērojami gan saistībā ar lūgumiem piemērot konfidencialitāti attiecībā uz personām, kas ir iestājušās lietā prasībās Savienības tiesās, gan saistībā ar lūgumiem piemērot konfidencialitāti, lai Komisija publicētu lēmumu, ar ko konstatē konkurences tiesību normu pārkāpumu (spriedums, 2017. gada 14. marts, *Evonik Degussa/Komisija*, C-162/15 P, EU:C:2017:205, 64. punkts).
- 27 Otrkārt, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs pārsūdzētā rīkojuma 43. punktā uzskatīja, ka šajā gadījumā strīdīgā informācija tika iegūta Komisijas dienestu veiktās pārbaudes laikā 2009. gadā un ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav centušies pierādīt iemeslus, kādēļ pēc sava rakstura strīdīgā informācija, lai gan ir pagājis laiks, nav zaudējusi slepeno vai konfidenciālo raksturu.

- 28 Pat tikai šī vienīgā pamata dēļ Vispārējās tiesas priekšsēdētājs bija tiesīgs uzskatīt, ka nosacījums par *fumus boni juris* nav izpildīts. Līdz ar to pārējais pārsūdzētā rīkojuma pamatojums, kas ietverts tā 37.–41. un 44.–46. punktā un kura mērķis ir izslēgt jebkādu šīs informācijas konfidenciālo raksturu, ir lieks.
- 29 Taču apelācijas sūdzības ietvaros tās iesniedzēji kritizēja tikai šos pēdējos minētos pārsūdzētā rīkojuma punktus, neapstrīdot tā 43. punktā veikto konstatējumu, tādējādi pret šo pamatojumu apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītie argumenti ir jānoraida kā neefektīvi.
- 30 Šādos apstākļos, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs ir uzskatījis, ka šī lieta atšķiras no tām, kurām tika izdoti Tiesas priekšsēdētāja vietnieka 2013. gada 10. septembra rīkojums Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) un 2016. gada 2. marta rīkojums *Evonik Degussa*/Komisija, (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142).
- 31 Šo iemeslu dēļ pirmais apelācijas sūdzības pamats nav pamatots.

Par otro pamatu

- 32 Ar savu otro apelācijas sūdzības pamatu tās iesniedzēji apstrīd Vispārējās tiesas priekšsēdētāja pārsūdzētā rīkojuma 68.–81. punktā sniegto novērtējumu, kurā tas noraidīja viņu argumentu, saskaņā ar kuru ar apstrīdēto rīkojumu tiekot pārkāptas viņu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību.
- 33 Šajā nolūkā Tiesas priekšsēdētājs, pirmkārt, šī rīkojuma 69.–78. punktā analizēja apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, saskaņā ar kuru, lai ievērotu viņu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, ir jāizdod rīkojums par apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanu līdz brīdim, kad tiks pārbaudīts strīdīgās informācijas izņemšanas tiesiskums. Otrkārt un pakārtoti, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs minētā rīkojuma 79.–81. punktā uzskatīja, ka katrā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēji nebija pierādījuši, ka konkrēti viņiem no tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpuma izrietošais apgalvotais kaitējums bija atšķirīgs no tā kaitējuma, kas radies no tādas viņiem radītās situācijas, kad var tikt aizskarta viņu reputācija un pret viņiem celta prasība par zaudējumu atlīdzināšanu, tāpēc tā noraidīja otrā veida kaitējuma esamību šī paša rīkojuma 62. un 67. punktā.
- 34 Ņemot vērā Vispārējās tiesas priekšsēdētāja argumentācijas struktūru, tātad ir vispirms jāpārbauda, vai savā apelācijas sūdzībā tās iesniedzēji ir pierādījuši, ka tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā tās pamatojuma liekajos punktos.
- 35 Tā tas nav šajā gadījumā.
- 36 Vispirms, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka apgalvotais viņu tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību aizskārums varēja viņiem izraisīt būtisku un neatgriezenisku kaitējumu, pietiek tikai norādīt, kā to izdarīja Komisija un kā to atgādinājis Vispārējās tiesas priekšsēdētājs pārsūdzētā rīkojuma 79. punktā – un šo punktu nav apstrīdējuši apelācijas sūdzības iesniedzēji savā sūdzībā –, ka apgalvojumu, ka kaitējums pēc definīcijas ir būtisks un neatgriezenisks, ja tas attiecas uz pamattiesību jomu, nevar pieņemt tāpēc, ka nav pietiekami abstrakti atsaukties uz pamattiesību pārkāpumu, lai pierādītu, ka tā radītais kaitējums noteikti ir būtisks un neatgriezenisks (Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums, 2013. gada 10. septembris, Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 37 Tālāk, runājot par apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, saskaņā ar kuru strīdīgās informācijas publicēšana var radīt būtisku un neatgriezenisku kaitējumu apelācijas sūdzības iesniedzējiem, un tas izrietētu no šīs publicēšanas rezultātā celtajām prasībām par zaudējumu atlīdzību, jānorāda, ka šādu zaudējumu iemeslu Vispārējās tiesas priekšsēdētājs ir jau analizējis, pārsūdzētā rīkojuma 60. un 61. punktā uzskatot, ka, pat ja pieņem, ka apstrīdētais lēmums ir iemesls noteiktiem apgalvotiem

zaudējumiem un ka šis finansiālais zaudējums nav atlīdzināms, apelācijas sūdzības iesniedzēji nav snieguši informāciju, kas būtu ļāvusi konstatēt būtisko un neatgriezenisko zaudējumu raksturu, kura pastāvēšanu viņi apgalvo.

- 38 Tas pats attiecas uz apgalvoto kaitējumu, kurš izrietot no apelācijas sūdzības iesniedzēju reputācijas aizskāruma. Minētā rīkojuma 67. punktā Vispārējās tiesas priekšsēdētājs arī ir secinājis, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav iesnieguši nekādu informāciju, kas ļautu noteikt, vai un kādā mērā lēmuma par elektrokabeļiem publicēšana, kas izriet no apstrīdētā lēmuma, var pasliktināt viņu reputāciju.
- 39 Šādos apstākļos Vispārējās tiesas priekšsēdētājs nav pieļāvis nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā rīkojuma 81. punktā atsaucoties uz secinājumiem, kuri izdarīti šī rīkojuma 62. un 67. punktā, lai noraidītu apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu par to, ka viņu tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpums viņiem ir radījis būtisku kaitējumu, kas izriet no viņu reputācijas aizskāruma un no riska, ka pret viņiem tiks celtas prasības par zaudējumu atlīdzību.
- 40 Visbeidzot, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, saskaņā ar kuru pārsūdzētā rīkojuma 81. punkts kļūdaini ir balstīts uz konstatējumu, ka katrā šo zaudējumu gadījumā “noteicošā klauzula” bija nevis strīdīgās informācijas publicēšana, bet tam pamatā esošais pārkāpums, kas ir konstatēts lēmumā par elektrokabeļiem – ņemot vērā – ja tas tiktu atcelts, tad kaitējuma noteicošais iemesls būtu nevis šis lēmums, bet strīdīgās informācijas publicēšana, – pietiek konstatēt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav snieguši nekādu informāciju, kas ļautu saprast iemeslus, kuru dēļ, pieņemot, ka viņu argumenti ir pamatoti, varētu apšaubīt Vispārējās tiesas priekšsēdētāja lēmumu, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēji nav iesnieguši pietiekamu informāciju, lai pierādītu, ka apgalvotie no viņu reputācijas aizskāruma un no riska, ka pret viņiem tiks celtas prasības par zaudējumu atlīdzību, izrietošie zaudējumi bija būtiski.
- 41 No tā izriet, ka, tā kā Vispārējās tiesas priekšsēdētājs pārsūdzētā rīkojuma 81. punktā nav pieļāvis nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, šī pamata pamatojumam norādītie argumenti, kas ir vērsti pret šī rīkojuma 68.–78. punktu, ir jāuzskata par neefektīviem šī rīkojuma 33. un 34. punktā ietvertu iemeslu dēļ.
- 42 Tā kā apelācijas sūdzības otrais pamats arī nav pamatots, apelācijas sūdzība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 43 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas saskaņā ar minētā reglamenta 184. panta 1. punktu ir piemērojams apelācijas tiesvedībai, lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.
- 44 Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā spriedums tiem ir nelabvēlīgs, tiem ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā apelācijas tiesvedībā, kā arī pagaidu noregulējuma lietā C-65/18 P(R)-R.

Ar šādu pamatojumu Tiesas priekšsēdētāja vietnieks izdod rīkojumu:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) *Nexans France SAS* un *Nexans SA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā, kā arī pagaidu noregulējuma tiesvedībā lietā C-65/18 P(R)-R.

[Paraksti]